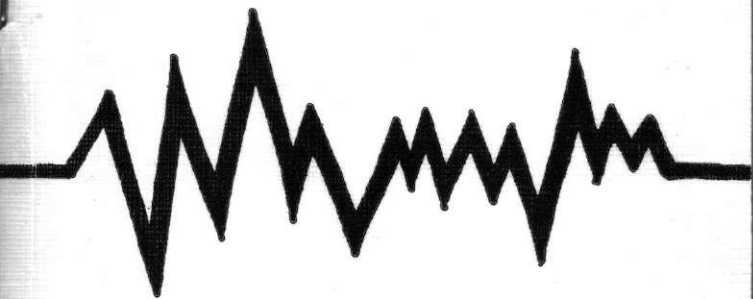

ANNA KALTOCHOWA

sytuacje II

Anna Kajtochowa

SYTUACJE II

Kraków 1992

Wydawnictwo Literackie
ul. Krakowska 105
31-111 Kraków

Copyright by ANNA KAJTOCHOWA
Kraków 1991
Okładka, redakcja MARTA BELOWA

XXVI

Przystanąć
przed każdym
podeptanym kwiatkiem
Pochylić się
nad każdym
płaczącym dzieckiem
Odpowiedzieć
na każde życzliwe słowo
zatrzymać się
przed każdym
współczującym spojrzeniem
Cóż,
to prawda
coraz dłuższe są
nasze postoje

Wydrukowano w Warsztatach Szkolnych
Zespołu Szkół Poligraficzno-Księgarskich
w Krakowie

XXVII

Jest ból
którego niczym nie uśmierzysz
nie jedna przepaść
której nie zasypiesz
wierzchołek góry
której nie dosięgniesz
I takie też bywają miary
twojego człowieczeństwa

XXVIII

Taki mały żąb
Taki wielki ból
Dzięki żębom wiemy
że żyjemy

XXIX

Różnie żegnamy się
ze światem
Bywa, iż w ostatniej
chwili
zamykamy kogoś
w pamięci
tych, którzy zostają

XXX

Pytanie:
co wymaga większej odwagi
umrzeć, czy żyć?
Odpowiedź:
takie pytanie
może stawiać tylko
żyjący.

XXXI

Pocieszenie:
bądź człowiekiem
na miarę
swego bólu.

XXXII

Odpisywanie:
z zapomnienia
w szkole
z miłości
nadziei
tęsknoty
na listy
I jest też
odpisywanie
siebie
na straty

XXXIII

Usprawiedliwienie:
pani MN
nie przyszła
do pracy
bo umarła

XXXIV

Odkryłam przyczynę
poczucia
stałego oddalenia
od innych
Tak bardzo pragnę
być blisko
że to pragnienie
tworzy granicę
bym nie spłonęła
nim do nich
dotrę

XXXV

Rusza koń stępa
i świat odkrywa
dzieciństwa urokiem

Podąża truchtem
młodość musuje
między dniem i zmrokiem

Rytmicznym cwałem
mknie przez bezdroża
wieku dojrzałego

i już do śmierci
niesie nas
galopem

XXXVI

Na mojej ulicy
już od rana
wystają w bramach
zasłużone weteranki
najstarszego zawodu
w południe
tworzą pijackie źródelka
na skrzyżowaniach
wieczorem
krzyczą pospołu
z kotami
Tu się przelewa życie
butelkami wódki

XXXVII

Mówię do księżycyca:

drżysz migotliwie
    błyszczący koraliku
na nitce nocy
jakiż z ciebie
    konkurent
dla tysiąca
świateł alei
najszlachetniejszy
    klejnocie
miejskiej
    beznadziei

XXXVIII

Mój ty ptaku
w klatce żeber
uwięziony

osobisty niewolniku
głęboko w piersi
ukryty

mój dzień ostatni
będzie pierwszym
twego wyzwolenia

XXXIX

Schizofrenia:
jedni rządzą
drudzy mają władzę

XL

Sztuką jest nie tylko życie
także umieranie

Nauczyć się umierać
od liści kasztana
złotym deszczem spływających
w szary piasek ziemi

od owoców klonu
jakże lotnych
w swojej
ostatniej godzinie

I od dębowych żołądzi
gorzkich też po śmierci

XLI

Z miłością
jak w grocie
górskiego kryształu
nie można
niczego potrącić
nawet
szepciem
jeśli nie ma
się nad tobą
rozstrzaskać
szklana góra

XLII

Nie wyrządza się krzywdy
tym którzy kochają
są bezbronnejsi
niż starcy i dzieci
niczego nie mają
dla własnej obrony
niczego prócz serca
wciąż otwartej rany
gdy spada nań krzywda
cios
niespodziewany

XLIII

Lubię
gdy mnie obejmuje
ciepła cisza domu

Czuję
puls zegara
i przyjazny oddech
bibliotecznych półek

Zmierzch
mi rozświetla
uśmiech
twoich oczu

XLIV

Dźwigam
wiązkę chrustu
w lesie zebranego
To nie ja
niosę brzemię
to ono
mnie wiedzie
ścierniska bezdrożem
i grudniową drogą

A kiedy je zrzucam
pod drzwiczkami pieca
to nie ono
to ja
w palenisku płonę
żywym ogniem palą
ramiona strudzone

XLV

B.L.

Młody poeta pyta
myśląc o śmierci
czy wyjść naprzeciw jasności?
Stary poeta powiada
wyjdę naprzeciw jasności
A przecież
jasność pozostaje w nich
na odległość oddechu

XLVI

Jeszcze tylko pozdrowić
przydrożną kapliczkę
i leśny zaułek
na zakolu torów
spocząć na kolejnym
wierzchołku Beskidów
i czekać mostu na Skawie
to już niedaleko

XLVII

Można
mieć dystans
nie tylko
do prawdy
także
do kłamstwa
Im gorliwiej
kłamie kłamca
tym bardziej
śmieszny
kłamstwo doskonałe

XLVIII

Kiedy prawda
spiecie się
z kłamstwem
w węzeł
nie do rozplątania
łatwo
zaczisnąć go
na czyimś gardle
trudniej
samemu zamilknąć
albo
go powiesić

XLIX

Blakną uczucia
jak kolory
już i radość
nie taka różowa
także smutek
ledwie
popielaty
na kolejnych
zakrętach
coraz mniej
mocnych
wrażeń

L

Myśl całkiem
współczesna:
wciąż idziemy naprzód
choć błotnista droga
im bliżej do ludzi
tym dalej od Boga

LI

Jakoś nie może
dorosnąć we mnie dusza
ciągle każdemu ufa
i w słowa święcie wierzy
bez składu i ładu
mnoży i dodaje
a później tylko
z żalem odejmuje
na użytek bliźnich
stroi mądre miny
i zawzięcie splota
śmieszne warkoczyki
pewnie na przekór
łysiejącej skroni
i w coraz głębsze bruzdy
pooranej twarzy

LII

Równie niełatwo
być koniem
jak człowiekiem
i koń i człowiek
bezbłędnie trafia do domu
i koń i człowiek
często ciągnąć nie ma siły
i koń i człowiek
łamie nogi na nierównej drodze
i koń i człowiek
wierzgnie niekiedy za młodu
i koń i człowiek
sowieje na starość

Czyż sensowne jest zatem
ujeżdżanie konia
przez człowieka?

LIII

Pytam katechetę:
Dlaczegoż to człowiek
jest panem stworzenia
— słabszego?

Dlaczegoż nie-katolik
to w oczach Kościoła
jednak coś
— gorszego?

I jak się ma to
do prawdy
też ponoć jedynej:
— Panie,

otom przed Twoim obliczem
prochem i niczem?

LIV

Gdzie się schronić
przed padającymi
zewsząd kalumniami
Gdzie
znaleźć zacisze
pośród halnych
wiatrów
Gdzie opaść
bezpiecznie wyrwanemu
z korzeniami drzewu
A w istocie:
i w mysiej norce
starczy miejsca
dla ludzkiego
strachu

LV

Im mocniej
starość ospą
znaczy moją twarz
tym wyraźniej
słyszę mowę ptaków
w ogrodzie
tym jaśniejszy
jest rysunek gałęzi
w ramie okna
tym żywiej
pulsuje kolor krzewu
naprzeciwko

Dlaczego
dopiero gasnące oczy
tak dokładnie widzą

LVI

Chciałabym
zabrać z sobą
zapach wieczoru
na leśnej polanie
aksamit trawy
pod stąpnięciem stopy
dotknięcie nieba
i dziecięcej dłoni
smak gorzkiej
szałwi
krzyk klucza
żurawi
oszronioną
drabinę pajaka
aby zejść znowu
na spotkanie
z Tobą

LVII

Oślonięte ciszą komnaty
drzemią namioty wezyra
tak nie na miejscu w zamku
jak mit o wspaniałości
dawno wygranej bitwy
i przegranej wojny
jak marzenie o potędze
w epicentrum klęski
A w gruncie rzeczy:
jak dobrze, że mogę
jeszcze myśleć,
patrząc na namioty wezyra
rozpięte w wawelskiej komnacie.

LVIII

Starsza pani perswaduje:
Boję się
lawiny słów
i twoich oczu
aż płowych z wściekłości
Proszę:
oszczędzaj siebie i mnie
w kłótni —
choćby... z oszczędności.

LIX

Patrzę na wojnę chmur:
zebrały całą nienawiść ziemi
przepełniły obrzeża oceanem zła
nabrzmiały krzywdą
łamią i wznoszą przeszkody
rwą i budują każdą strukturę
galopują garbami pustyni
i kłębami pary
pierzaste strzępy
rozwlóczy wiatr
dymi nad ruinami
krwawy zachód
Wiem
jak i kiedy
ta wojna się skończy
i noc pokona
najgroźniejszą z chmur

Obyśmy tylko takie
przeżywali wojny

LX

Zaklinanie dnia:
Dzień dobry
Będziesz dobry
Bądź dobry
Musisz być dobry
— nim staniesz się
nocą

LXI

To nieprawda
że cisza jest martwa
żyje tak głośno
jak ryk motoru
za oknem
jak skarga dziecka
za ścianą
jak tykanie zegara
pulsuje czekaniem
gdy słyszę
twe kroki
na schodach

Cisza ma swoją objętość
ciężar smak i wagę

LXII

Ilomaż to niemi
plącze się nasz los
z innymi
ktoś inny nas rodzi
ktoś inny
na wieczny prowadzi
spoczynek
ktoś inny otwiera drzwi
ktoś inny zamyka drzwi
ktoś inny leczy
ktoś inny zabija
już witając świat
wpadamy w więznię
laserów
i czy to ważne
w którym paśmie
spłonimy?

LXIII

Olśnienie światem
zmienia się w moje
nad nim zdumienie
Zbieram cząstki dnia
i oddechy nocy
coraz doskonalej
brzmi struna
którą wspólnie tworzą
i po której obiegam świat
niczym tancerka na linie
zdumiona
kiedy kolejny krok
okazuje się już tylko
westchnieniem

LXIV

wędrowanie czarnym szlakiem
— po rumowisku roztrzaskanych sosen
wędrowanie białym szlakiem
— przez tunel wyschniętych potoków
wędrowanie szlakiem czerwonym
— pozdrawia nas ciepło kalina
wędrowanie szlakiem zielonym
— nie wetkniesz szpilki
w świerkowe poszycie
wędrowanie: nocą i o świcie

LXV

na co dzień
krążę wokół
jak sputnik po orbicie
dokładnie według programu
z góry ustalonych parametrów
ściśle od do

nie sputnik ważny
ale sam ruch
i efekty programu

nagły defekt mechanizmu

czuję Kosmos
odbieram najłżejsze sygnały wnętrza
słyszę wszystkie galaktyki
widzę każdą konstelację
i coraz bliżej
mleczną drogę

LXVI

W drukarni:
tańcząca śmierć
perlista śmierć
czysta śmierć
srebrzystą strużką
płynie
ołowiana śmierć

LXVII

Ujrzałam się
w szufladzie
w trzecim wymiarze
szarej koperty
z napisem „Hanka”

Tak mnie zobaczą
ci którzy zostaną

LXVIII

Marzenie maksymalisty:
mieć Boga
na swoją miarę

LXIX

Gwiazdka z nieba...

Spotkałam gwiazdkę
tkwiła w kałuży
i
na ratunek
wzywała niebo

LXX

Ujrzeć swoją prawdę
jak hostię w monstrancji
dostrzec jej zarys
w blasku ornamentu

uchwycić kształty
w pulsowaniu światła

nie dać jej zginąć
w migotliwym cieniu

LXXI

O godzinie czwartej
przy ulicy Barskiej
słowik przedkłada racje
słowikowej
— że rozumie
jej niepokój o świecie
— że samolot nad nimi
jest tylko w przelocie
— że asfalt na moment
jeden zadygocze
pod upiorem dźwigu
— że dopóki trzeba
zawsze przy niej będzie
— że nic nie naruszy
spokoju ich gniazda
nawet gdyby z nieba
gwiazda przypadkiem
upadła

LXXII

Można wrastać
w ziemię
korzeniami perzu
albo
wiśni czy orzecha
Różne
są tylko owoce
jakie rodziny

LXXIII

Prawda
głęboko przylega
do
skorupy orzecha
bywa też
z jego częstką
żywcem grzebana

LXXIV

Zamykanie:

coraz mniej przed
nami
coraz więcej za
nami

mało otwierających się drzwi
wiele
zamykających
na szczelne zamki
z gwoźdźmi
zamiast klucza

LXXV

Nie masz większej
                  samotności
niż
we dwoje

LXXVI

Przemijanie:
każdy przemija
indywidualnie

LXXVII

Obserwacja agronoma:
nie ma ludzi jednakowych
co człowiek to
inna
główka kapusty

LXXVIII

Ubrałam
nową sukienkę
          z wystawy
i stałam się
          inna
jak księżyc
zdmuchnięty
oddechem nocy

LXXIX

Uwzględniając
wiele punktów widzenia
nie zapomnijmy
mieć własnego

LXXX

Pytasz
jak powstają
moje aforyzmy
To
między innymi
wynik naszych rozmów
twojego mówienia
i mego
milczenia

LXXXI

Prawda zgrzebnie przyodziana
kłamcą przeraża
estetę — wzrusza

LXXXII

Jestem jak pogoda
nie mogę być inna
— dziecko
przyrody

LXXXIII

Nie z każdego źródelka
powstaje rzeka
nie każda rzeka
płynie do morza
nie każde morze
jest oceanem
ale
nie byłoby oceanu
gdyby nie źródelko
nie byłoby źródelka
gdy nie ocean
tak daleko
tak blisko

LXXXIV

Kroplami dźwięku
fruwające palce
zaklinają
    pogodę i deszcz
    ciepło i zimno
    poranek i zmierzch
rozjaśniają z wolna
szarość
twojej twarzy

LXXXV

Niekiedy stara kobieta
    młodnieje
przywołuje uśmiechem
zachodzące słońce

LXXXVI

Starzy trują?
Rwą tylko sieci kontaktów
z młodymi
I nie potrafią
związać ich
na nowo

LXXXVII

Każde żywsze
uczucie
szuka schronienia
wierności — przyjaźń
spełnienia — ufność
miłość
choćby załomu
cienia

LXXXVIII

złośliwość
martwej natury:
człowiek stworzył
fabryczną taśmę
a teraz
taśma
stwarza człowieka

LXXXIX

Nieograniczone możliwości:
codziennie
można wszystko zaczynać
od rana
po kolei

XC

Kiedy mowa o zdumieniu:
najbardziej
zdumiewam się
sobą

XCI

Chętniej
dźwigamy cudze winy
aniżeli własne

XCII

Najtrudniej
pojąć
oczywistość

XCIII

Czyżbyśmy
tworzyli hierarchię
głównie
na użytek własny?
Układając
kolejne szczeble
w drabinie
przecież widzimy
siebie
na szczycie

XCIV

Pytanie:
jest li to partnerstwo
jeśli traktować
człowieka jak psa
a psa
jak człowieka?

XCV

Uciekamy samotnie
w sobie tylko wiadome
przestrzenie
powracamy samotnie
szukając śladów
swego tam pobytu

Nie mamy wspólników
ucieczki
natomiast powroty
zawsze świętujemy
wspólnie

I to jest główny sens
ucieczek i powrotów

XCVI

Nie ma się
co obrażać
za przyrównanie
do kury
jak ona biegnę
na skinienie
jak ona
wiecznie zbieram
okruchy
i mrokiem
zapadam
w ślepotę

XCVII

Niekiedy
spotykam
i
takie stworzenia:
zwijają się
w kłębek
i udają
że ich nie ma

XCVIII

Przesłoń powiekami
rozżarzone słońce
osłoń sobą
bezbronną
wśród wilków

Zamknij
w dłoni pyłek
unoszony burzą
by otworzyć
plekło albo niebo

XCIX

W Twoich oczach
frunąć w niebo
spaść
na placzu padół

nie potrafię
zejść Ci z oczu

C

Moja miłość majem ukwiecona
Moja miłość palmami witana
Moja miłość jak chusta zdeptana
Moja miłość szyderczo oplwana
Moja miłość rozpięta na krzyżu
Moja miłość żółcią napojona

Moja miłość pośród łotrów kona

CI

Na zawsze
nauczyć się Ciebie
dłońmi — zrozumieć
                  twarz
sercem — usłyszeć
                  krew
myślą — dosięgnąć
                  Twojej

doścignąć czas
zatrzymać czas
pokonać czas

CII

Podwórko:

Grusza okrywa nagość
czapą zeschniętych liści

Kasztan rzuca złoto
wprost w kubły na śmieci

Płot wyszczerza zęby
na koty i dzieci

Jest tu jeszcze dąb
twardo trzyma się ziemi
i rodzi żołądzie
gorzki smak życia

CIII

Tęczowy most
nad ciemnymi olchami
wiódł
srebrną łątkę
prosto
w płonący krzew zachodu

Spopiełał zachód
przytyła łątka
w olchowych dziuplach
hukają sowy
spalone skrzydła
leczą
w błoto

CIV

Ziemia z ołowiem
wymieszana
ziemia na ołów
stopiona
nie potrafiś już
rodzić ziemię
ani krzyżeć

CV

Metafora:
Czy ten automat
bez twarzy
to człowiek?

CVI

Jak długo twardniało
serce
że kamieniem rzuciłam
w Twą pamięć
a oczy
powlekił lód

CVII

Została we mnie polepa
mrozem szczypiąca od rana
i szczapka drewna
na ciepło
i skibka chleba
na siłę
i zaczyn drożdżowy ciasta
poprzez mrok dzieżki chroniony
codziennie zeń bochen wyrasta
codziennie świeżo pieczony

CVIII

Płatami opada cisza
na mój łęk
i pamięć

Niedługo stanę jak bałwan
nad przeręblą wspomnień

SPIS TREŚCI

XXVI (Przystanąć)	3
XXVII (Jest ból)	4
XXVIII (Taki mały ząb)	4
XXIX (Różnie żegnamy się)	5
XXX (Pytanie)	5
XXXI (Pocieszenie)	6
XXXII (Odpisywanie)	6
XXXIII (Usprawiedliwienie)	7
XXXIV (Odkryłam przyczynę)	7
XXXV (Rusza koń stępa)	8
XXXVI (Na mojej ulicy)	9
XXXVII (Mówię do księżycy)	10
XXXVIII (Mój ty ptaku)	11
XXXIX (Schizofrenia)	11
XL (Sztuką jest nie tylko życie)	12
XLI (Z miłością)	13
XLII (Nie wyrządza się krzywdy)	14
XLIII (Lubię)	15
XLIV (Dźwigam)	16
XLV (Młody poeta pyta)	17
XLVI (Jeszcze)	17
XLVII (Można)	18
XLVIII (Kiedy prawda)	19

XLIX (Blakną uczucia)	20
L (Myśl całkiem)	20
LI (Jakoś nie może)	21
LII (Równie niełatwo)	22
LIII (Pytam katechetę)	23
LIV (Gdzie się schronić)	24
LV (Im mocniej)	24
LVI (Chciałabym)	26
LVII (Osłonięte ciszą komnaty)	27
LVIII (Starsza pani perswaduje)	28
LIX (Patrzą na wojnę chmur)	28
LX (Zaklinanie dnia)	30
LXI (To nieprawda)	30
LXII (Ilość to niemi)	31
LXIII (Oliśnienie światem)	31
LXIV (wędrowanie czarnym szlakiem)	33
LXV (na co dzień)	34
LXVI (W drukarni)	35
LXVII (Ujrzałam się)	35
LXVIII (Marzenie maksymalisty)	35
LXIX (Gwiazdka z nieba)	36
LXX (Ujrzeć swoją prawdę)	36
LXXI (O godzinie czwartej)	37
LXXII (Można wrastać)	38
LXXIII (Prawda)	38
LXXIV (Zamykanie)	38

LXXV (Nie masz większej)	40
LXXVI (Przemijanie)	40
LXXVII (Obserwacja agronoma)	40
LXXVIII (Ubrałam)	41
LXXIX (Uwzględniając)	41
LXXX (Pytasz)	42
LXXXI (Prawda zgrzebnie przyodziana)	42
LXXXII (Jestem jak pogoda)	43
LXXXIII (Nie z każdego źródelka)	43
LXXXIV (Kroplami dźwięku)	44
LXXXV (Niekiedy stara kobieta)	45
LXXXVI (Starzy trują?)	45
LXXXVII (Każde żywsze)	46
LXXXVIII (złośliwość)	46
LXXXIX (Nieograniczone możliwości)	47
XC (Kiedy mowa o zdumieniu)	47
XCI (Chętniej)	47
XCII (Najtrudniej)	48
XCIII (Czyżbyśmy)	48
XCIV (Pytanie)	49
XCV (Uciekamy samotnie)	50
XCVI (Nie ma się)	51
XCVII (Niekiedy)	52
XCVIII (Przesłoń powiekami)	53
XCIX (W Twoich oczach)	54
C (Moja miłość)	54

CI (Na zawsze)	55
CII (Podwórko)	56
CIII (Tęczowy most)	57
CIV (Ziemio z łoświem)	58
CV (Metafora)	58
CVI (Jak długo twardıniało)	59
CVII (Została we mnie polepa)	59
CVIII (Płatami opada cisza)	60

ANNA KAJTOCHOWA pochodzi z Brzozowa (woj. krośńieńskię). Po studiach na Uniwersytecie Jagiellońskim (dziennikarstwo) wiele lat pracowała w prasie krakowskiej (m. in. „Gazeta Krakowska”, „Student”). Debiutancka powieść pt. „Babcia” (Wydawnictwo Literackie 1982) zyskała uznanie czytelników i krytyki. Kontynuuje jej wątki oczekujący na druk „Tamten brzeg”, wyróżniony w ogólnopolskim konkursie na powieść i zbiór opowiadań.

Jest również autorką tomików poetyckich: „Sytuacje” (1983), „Krawędź” (1986), „Uroda tarniny” (1990). Wiersze odznaczają się dużą zwięzłością, oryginalnym obrazem. Poruszają problemy psychologiczne. Są adresowane do czytelnika o rozbudowanym życiu uczuciowym, interesującego się zagadnieniami egzystencjalnymi.

„Sytuacje II” stanowią kontynuację „Sytuacji” z 1983 roku.